

Jeg er ganſte enig med den ærede Miniſter i, at der er vigtigere Beſtemmelſer i nogle andre Punkter af Forſlaget, og jeg maa derfor paa det Indſtændigſte bede den ærede Miniſter om, at han dog ikke forhaſter ſig med at ſmide den i Kaffelovnen, ſelv om Loven i dette Punkt ikke bliver, ſom han onſter den; men jeg ſit dog ved den ærede Miniſters Udtalelſe en meget vigtig Oplyſning, ſom jeg ſtatter høit, den nemlig, at der er ſlet ingen Fare for, at man jo nok kan faae Loven ud, fordi man bibeholder dette Punkt i § 1. Den ærede 7de Landsthingsmand for 2den Kreds (Thalbitzer), har vel ſagt os, at der var virkelig Fare for ikke at faae Loven, ſaaſremt dette Punkt blev ſtaaende i § 1; men jeg faae i den høitærede Indenrigsminiſters Udtalelſer ikke noget Saa-dant; jeg faae vel Noget, der lignede, at han helſt ikke vilde beholde dette Punkt, men ſandt paa ingen Maade Noget i hans Udtalelſe, der tydede hen paa, at han vilde ſraa-raade Kongen at ſanctionere Loven, ſaa fremt det Stykke af § 1. bibeholdtes. Denne Udtalelſe var mig af ſtor Vigtighed, og jeg ſtatter den ſaa høit, at jeg nu med ſtorſte Frimodighed kan ſtemme for, at det omtalte Punkt bliver ſtaaende i Paragraphen.

Indenrigsminiſteren: Jeg ſkal blot med Henſyn til hvad den ærede Landsthingsmand nu yttrede, bemærke, at jeg holder, ſom jeg oftere har ſagt, ikke af den evige Trufel med det kongelige Beto, men at jeg her troer tydelig nok at have ſagt, at, hvis denne Paſſus bliver ſtaaende, ſaa kan jeg ikke biſalde Loven, og hvad deraf er Følgen, kan ſlet indſees; ſaa jeg ikke troer, at den ærede Rigsdagsmand kan have ſynderlig Glæde af hvad jeg har ſagt.

Thalbitzer: Det er ganſte rigtigt, at jeg har miſforſtaaet Udvalgets Indſtilling til § 5 og derved kom til at udtale mig for Minoritetens Forſlag; det er netop Minoritetens forſlaget, der vil have Noget ud af Paragraphen, ſom jeg ikke onſter ſkal gaae ud, og derfor erklærer jeg, at jeg ikke ſlutter mig til Minoritetens, men til Majoritetens Endringsforſlag til § 5.

Ordføreren: Den ærede 4de Landsthingsmand for 10de Kreds (M. P. Bruun) har udførligt udtalt ſig ved Sagens forſte Behandling, og jeg er perſonlig ganſte enig med ham i hans Opfattelſe af dette Punkt. Imidlertid kan jeg dog ſom Ordfører ikke Andet end holde paa det Standpunkt, ſom Udvalget, og det eenſtemmigt, har indtaget. Jeg er forſaa vidt ikke i det Tilfælde at maaſte bøie mig for Majoriteten, da jeg ſelv troede, at det vilde være det Rigtige at respectere den Overeenskomſt — lad mig bruge Ordet — ſom paa et tidligere Stadium har fundet Steb, og jeg ſynes, at det er en ſimpel logiſk Conſequentis deraf, at man ogſaa tager Overeenskomſten fuldſtændigt, ſom den er, og alſaa udelader hvad der, ſom jeg antager, er kommet ind meer eller mindre ved en Feiltagelſe; thi hele Affattelſen af § 1 er grundet paa Overeenskomſten. Det er en Selvfølge, at en Overeenskomſt mellem et Udvalg og en Miniſter ikke er bindende for Thingene; men Thingene pleie i ſaadanne Tilfælde at lægge megen Vægt paa den Betragtning, at den ene Part ſtaaer bunden og den anden kan deſavoueres, og derſom man alſaa ikke lagde nogen Vægt paa en ſaadan Overeenskomſt, vilde ſet det Slags Arrangements blive umuligt, ſom dog har hjulpet mange Love igjennem. Jeg vil alſaa tiltræde det ærede Medlem, der holder ſaa ſtærkt paa ſin Mening, at ſtemme imod hele Loven; det er den korteste og ſimpleſte Maade at faae ſin Tanke udtrykt paa. Saa vidt jeg ſkønner, er der egentlig ikke fremkommet nogen anden Diſſents under Forhandlingerne end den, der allerede ligger i Udvalgets Betænkning, og det er da et Spørgſmaal, ſom Enhver maa afgjøre efter ſin egen Erfaring, om Bekjendtgjørelſe til Kirkeſtævne eller de andre locale Maader, ſom ſædvansmæſſigt have uddannet ſig med Tillæg af Bekjendtgjørelſer i Aviſerne, ere de, hvorpaa Sagerne virkelig komme til Alles Kundſkab, hvorved naturligviis ikke nødvendigt maa forſtaaes, at de efter deres Ordlyd komme til Enhvers Kundſkab, men kun at Enhver i Sognet — alſaa ikke nogen meget ſtor Kreds — i alt Fald ad Rytets Vej ſaaer det at vide og alſaa har en Opfordring til, ved ſ. Ex. at henvende ſig til Sognefogden, at ſtaffe